

Ο «ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΧΤΗΣ»,

(Ἄνοιχτό γράμμα στὸν κ. Χρ.

Θ. Δαρλέξη)

Φίλιπε,

Γράφτηκε ἐπιτέλους καὶ μιὰ τίμια κριτικὴ γιὰ τὸν «Ἀρχισυντάχτη» μου — ἡ κριτικὴ σου στὰ τελευταῖα «Παναθηναῖα» (σελ. 168—169).

Ὁ ἀγαπημένος φίλος μου κ. Μιχαηλίδης εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στείλει τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια καὶ ἔτσι τὴν κριτικὴ σου τὴ χάρηκα πρὶν ἀκόμα κυκλοφορήσουν τὰ «Παναθηναῖα», καὶ ἔτσι διαβάζοντάς τηνε θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ μακαρίτη Περικλῆ Γιαννόπουλου γιὰ σένανε :

— Ὁ Δαρλέξης, μούλεγε κάποτε, ἔχει πλάσει ἓνα δικό του ἠθικὸ κόσμον καὶ ζεῖ μέσα σ' αὐτόνε — εἶναι μεσαιωνικὸς ἱππότης, ζώντας μέσα στὸν πύργου του, δλότελα ξένος στὴ σημερινὴ περι-κλωσιά».

Διαβάζοντας τὴν κριτικὴ σου τονὲ θυμήθηκα καὶ τονὲ δικαίωτα τὸν ἀξέχαστο φίλο μας. Τίμια βλέπεις καὶ τίμια κρίνεις καὶ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ συχαρῶ τὸ φίλο μου Μιχαηλίδη ποὺ ἐμπιστεύτηκε τὴν κριτικὴ γιὰ τὰ θεατρικὰ ἔργα σὲ τέτια τίμια, σὲ τέτια λευκὰ χέρια καὶ σὲ τέτια φωτερὴ καὶ ἀχολη ψυχὴ. Πρέπει νὰ καμαρώνει — καὶ θὰ καμαρώνει δίχως ἄλλο — γιὰ σένανε ὁ διευθυντὴς τῶν «Παναθηναίων», ὅπως καμαρώνω καὶ γὼ γιὰ τὸν «Κριτικὸ τοῦ Νουμά», ποὺ ἔχει πεῖ γιὰ δαύτονε ὁ Ψυχάρης πὼς εἶναι «γεμάτες φῶς οἱ κρίσεις του».

Δὲν τὸ θαμάζεις τὸ ἔργο μου. Τὸ ἐναντίο· μιλάς μὲ μεγάλῃ ἐπιφύλαξη γι' αὐτό· τὸ ἐπικρίνεις· τοῦ καταστρώνεις τὰ ψεγάδια του. Μὰ τί σημαίνουν δλ' αὐτά; Τὴ γνώμη σου λές. Καὶ τὸ ζήτημα εἶναι πῶς τὴ λές τὴ γνώμη σου. Ἡρεμα, τίμια, σοβαρά. Δίχως φιλοσοφικὰς φαμφορονάδες καὶ δίχως πικρόχολη εἰρωνεία. Τὸ ξέρεις πολυκαλὰ πὼς αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν τὴ σοβαρὴ καὶ τίμια κριτικὴ καὶ οὔτε τὰγγίζεις καθόλου. Μιλᾶς γιὰ τὸ ἔργο μὲ σεβασμό· σὰ νὰ σέβασαι τὸν ἐργάτη ποὺ κοπίασε νὰν τὸ γράψει, σὰ νὰν τοῦ ἀναγνωρίζεις κάπτιαν εὐγενικιὰ πρόθεση, κάπτι σκοπὸ ἀνώτερο ἀπὸ τὴ «μόδα» καὶ ἠθικώτερο ἀπὸ τὴν μπακαλοσύνη τῶν ποσοστῶν. Μιλᾶς ὅπως πρέπει νὰ μιλάει ἓνας τίμιος κριτικὸς γιὰ ἓναν τίμιο ἐργάτη.

Καὶ ὅμως, οὔτε δημοτικιστὴς εἶσαι, οὔτε στὸ «Νουμά» θυμιατίστηκες ποτέ. Τὸ ἐναντίο· τὴν «Ἰόνη» σου καὶ τὰλλα σου θεατρικὰ ἔργα τὰ κακομε-

ταχειριστήκαμε καὶ δὲ σὲ χρειαστήκαμε, βλέπεις, γιὰ τὸν ἀγῶνα μας, γιὰ νὰ σὲ ἀνακηρύξουμε καὶ σένα «στύλο» τῆς Ἰδέας. Ἴσως ἐπειδὴ δὲν εἶσαι δημοτικιστὴς καὶ ἐπειδὴ δὲ θυμιατίστηκες ἀπὸ τὸ «Νουμά», μιλάς — πικρὴ ἀλήθεια! — μὲ τόσο σέβας γιὰ τὸν ἰδρυτὴ του.

Δὲ βαριέσαι! Τί φελοῦνε τὰ παράπονα; Ἡ ἀγνωμοσύνη, ἡ κακεντρέχεια, ὁ ἐγωϊσμός, ἀκόμα καὶ ἡ λύσσα τοῦ εὐνούχου σὰ βλέπει τὸν ἄλλον νὰ δημιουργεῖ καὶ νὰ χαιρεται τὴς ὁμορφίης τῆς ζήσης, οὔτε λείψανε οὔτε θὰ λείψουν ποτέ, ὅσο βαστάει ἡ ζωὴ. Ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν· καὶ πρέπει νὰ παρηγοριέται κανεὶς σὰ, σκαλιζόντας τὴ στάχτη αὐτὴ τῆς κακίας, ξετροπώνει καὶ μιὰ σπῖθα τιμιότητος.

Δικός σου

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ (*)

Ὁ Σωτήρης (σὲ λίγο). Ἄκουμπέτι μάνα δὲ θὰν τὴν τελειόσεις τὴν ἱστορία;

Ἡ Ζαχαρούλα (στὸ Γιαννάκη). Νὰν τὴν τελειώσω γυιόκα μου; Σὰς τὴν ἔχω πομένη τόσες φορές· (ὁ Γιαννάκης δὲν ἀπαντᾷ). Σήμερις Χριστοῦ ἄλλα ἔπρεπε νὰ ποῦμε.

Ὁ Σωτήρης. Ἐπέσε ἄλλο μάνα.

Ἡ Ζαχαρούλα (στὸ Γιαννάκη σκύδοντας κοντὰ στὸ κεφάλι του). Νὰ πῶ ἄλλο; Ποιὸ νὰ πῶ;

Ὁ Γιαννάκης. Ὅποιο θέλεις μάνα. Μονάχα.... (σταματᾷ).

Ἡ Ζαχαρούλα. Τί γυιόκα μου;

Ὁ Γιαννάκης. Ἄ θέλεις νὰ μὲ ψερίσεις λιγούλι.

Ἡ Ζαχαρούλα. Μπὰ ἄκου λείει· (τραβιέται κοντὰ στὸ προσκέφαλο καὶ τοῦ χαδέθει τὸ κεφάλι του μὲ τὸ χέρι της).

Ὁ Γιαννάκης (ἀναδέδοντας τὸ κορμί του στὸ σκέπασμα). Ἄ μάνα. Τώρα πὲς ὅτι θέλεις Χριστογενιάτικο.

Ἡ Ζαχαρούλα (χαηδέδοντάς του καὶ τὸ κεφάλι). Νὰ πῶ τὴ Θειακούλα;

Ὁ Σωτήρης. Ὅχι μάνα καινούργιο νὰ πεῖς· (ἀκούγεται βαθεῖα ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας ποὺ σημαίνει τὸν ὄθρο τοῦ μεσονυχτιοῦ).

Ἡ Ζαχαρούλα. Ἡ καμπάνα δὲν εἶναι;

(*) Κοίταξε ἀριθ. 480, 481 καὶ 483.

‘Ο Σωτήρης (κάνοντας πώς αφρογκάζεται). Ναι σημαίνει ή καμπάνα....

‘Ο Γιαννάκης (σάν αφαιρεμένα) :

Σημαίνει ο Θιός σημαίνει ή Γής σημαίνουν τὰ Ἐπουράνια σημαίνει κ' ή αγία Σοφία με τις χρυσές καμπάνες....

‘Ο Σωτήρης. Δέν είν' έφτοῦνο τοῦ Χριστογενῶνε Γιαννάκη.

‘Ο Γιαννάκης. Τί σημαίνει κι ἄ δέν είναι ; Λέγε μάνα.

‘Ο Σωτήρης. Νά πάου μάνα στην εκκλησιά ;

‘Η Ζαχαρούλα (λίγο άφτηρά). Νά κάτσεις έφτου πού κάθειςαι ; (χαηδέδοντας δλοένα τὸ κεφάλι τοῦ Γιαννάκη). Θα σᾶς πῶ πού δέ σᾶς τῶχω ἀκόμα πομένο πῶς ἐγιόρτασαν τὰ Χριστόγενα οἱ παρθένες οἱ ἀνάερες ἀπάνου στα κάτασπρα βουνά ντυμένες με τὰ ἀραχνοήφанта μαγνάδια τους τὰ μεταξένια και κατάχρυσα. Ἐκεῖ δέν είναι παρά οὔλο ἀνοιξη. Ἐκεῖ ἀπλόνουν τις μυρουδιές τους τις ὄνειριασμένες οἱ παρθένες πού κανένας ἄθρωπος δέν ἀντέχει νά μείνει. Μά χαράστον πού δει κι ἄς πεθάνει. Ἄρχισαν τὸ χορό τους πρὶ σημαίνει τὸν ὄθρο ή καμπάνα τῆς ἀγία Σοφίας πού ἀκούγεται ὡς τ' ἀπάρθυνα λημέρια τους. Στέκονται πού λέτε οὔλες οἱ παρθένες και καμαρόνουν τὸν Ἐφταπάρθενο χορό πού στένουν σε Ἄρετες. Ἐκεῖ διαβαίνει τότες κ' ή Ὁμορφιά σάν Ἄνεράηδα λιοπρόσωπη. Ὅλες παραμερίζουν στο διάδα της και θαμπόνουνται. Κ' ή παντοδυναμούσα ή Κόρη πού κρατάει τὸ μαγικὸ ραβδάκι χαμογελάει ἀπὸ ζούλεια πού βλέπει τῆ δόξα τῆς Ὁμορφιάς. Βάνει στο νού της νάν τὴν παιδέψει ή ζηλόφτονη και ἀπλόνει τὸ χέρι της και σκορπίζει τὸ φαρμάκι της γύρο. Μόνο οἱ Ἄρετες δέν τὴν ἔχουν ἀνάγκη μὰ ή Γιωμορφιά τὴν καταλαβαίνει μέσα της τὴν πικρόχολη τῆ ζούλια τῆς Παντοδυναμούσας τῆς Κόρης. Ἀπὸ τῆ Γής φτάνουν ὡς τὰ κάτασπρα βουνά δλοένα οἱ βόγχοι τοῦν ἀθρώπωνε πού πονάνε τοὺς ἀκούει ή Κόρη και ἀναγαλιάζει. Ἀπλόνει στα πέρατα τὸ μαγικὸ της τὸ ραβδί και διώχνει τὴν Ἄνοιξη και μπουμπουνίζουν τὰ σύγνεφα και μελανιάζουν τὰ βουνά και πέφτουν τὰραχνοήφанта μαγνάδια τῆς Πεντάμορφης κ' οἱ Ἄρετες περίλυπες ἀφίνουν τὸν Ἐφταπάρθενο χορό τους και τραδιοῦνται νά φύγουν. Βασίλισσα πάει νά στηθεῖ ή Παντοδυναμούσα στο χαλασμό μέσα ; μὰ τότες ἀνοίγουν τὰ ἐπουράνια και κατεβαίνουν οἱ ψαλμωδίες τοῦν Ἄγκέλων με τῆ σάλπιγκα τοῦ Ἀρχάγγελου πού σημαίνει τῆ θεία τῆ γένα τοῦ Χριστοῦ μας (κάνει τὸ σταθρό της) ; γιατί τὴν ἴδια ὠρα και ὁ Πατριάρχης μας στην Ἄγία Σοφία ἔψαλε τὸ τροπάρη τῆς Γένησης : «Γενήθηκε ὁ

Χριστός ! Γενήθηκε ὁ Χριστός !» Ἐλάτε παρθένες και τὰ βουνά ξεμελάνιασαν τᾶγιο Βρέφο ἄφτο θα κρατήσῃ πιά στο χέρι του τὸ μαγικὸ τὸ ραβδί. Δοξασμένες οἱ Ἄρετες και νικήτρες ξαναπροβάλλουν μὰ ή Γιωμορφιά ;.... πούναι ή πρώτη ὠμορφιά ; !... (γέρνοντας τὸ κεφάλι της στο Γιαννάκη). Σᾶρέσει γυόκα μου ; (βλέποντάς τον με κλεισμένα μάτια ; σιγά σιγά) Κοιμάσαι ; (κάνοντας χερονομία και φέρνοντας τὸ δάχτυλό της στο στόμα). Σς.... σς.... σς.... ἀποκοιμήθηκε ; (σηκόνεται και τονέ σκεπάζει καλήτερα ; δλο σιγά). Ἦσυχία τόρα νά κοιμηθεῖ.

‘Ο Σωτήρης (σιγά). Κοιμήθηκε ;

‘Η Ζαχαρούλα. Ναι νά κάνεις ήσυχία ; (κάνει κανά δυὸ βήματα. Ἀπὸ βαθειά ἀκούγεται δυναττέρα ή καμπάνα. Ἐρχεται στο παραῶνι και διορθώνει τὰ ξυλάκια τὰ ἐτοιμόσδεστα). Πούσαι Σωτήρη.

‘Ο Σωτήρης. Τί θέλεις μάνα ;

‘Η Ζαχαρούλα. Θέλω μιὰ χάρη ἀπὸ σένα.

‘Ο Σωτήρης. Τί μάνα ;

‘Η Ζαχαρούλα. Νά προσέχεις τὸ Γιαννάκη μας. Νά κάτσε ἐδῶ στη φωτιά.

‘Ο Σωτήρης (ξαφνιαζόμενος). Γιατί ; Πού θα πᾶς τοῦ λόγου σου ;

‘Η Ζαχαρούλα. Ἄκου δῶ. Τῶχω τάμα. Θα πεταχτῶ ὡς τὴν εκκλησιά νανάψω ἕνα κερί στη χάρη του. Δέ θάργῆσω καθόλου. Δέ θα κάτσω στη λειτουργία. Θάν τονέ προσέχεις τὸ Γιαννάκη μας ; Δέ σκιάζεσαι ἔ ;

‘Ο Σωτήρης. Μπά !

‘Η Ζαχαρούλα. Εἶσαι καλὸ παιδί ; νάχεις τὴν ἐφκή μου Σωτήρη. Δέ θάργῆσω καθόλου. Κοίταγε μὴ θελήσει ὁ Γιαννάκης μας τίποτις. Δέν τονέ λυπάσαι τὸ Γιαννάκη μας ;

‘Ο Σωτήρης. Τί λές μάνα ;

‘Η Ζαχαρούλα. Μπράβο γυόκα μου. Τῶχω τάμα για τὸ Γιαννάκη μας νανάψω ἕνα κερί ἀπὸ τὰ δικά σου τὰ λεφτά.

‘Ο Σωτήρης. Νά πᾶς μάνα ; νά πᾶς.

‘Η Ζαχαρούλα. Νάχεις τὴν ἐφκή μου γυόκα μου ; νάχεις τὴν ἐφκή μου.

‘Ο Σωτήρης. Ἐνοια σου μάνα. Θάν τονέ προσέχω ἐγὼ τὸ Γιαννάκη μας.

‘Η Ζαχαρούλα (κοιτάζοντας ἕνα γύρο). Στη στιγμή θάρθῶ ; (ἔρχεται ἀπάνου στο Γιαννάκη και τὸν κοιτάζει κάμποσο ; σκύβει τονέ φιλεῖ ἀπαλά στο κούτελο και βουρκόνεται. Κάνοντας ἔπειτα κουράγιο πέρνει τὸ μποξά πού πέταξε ὁ Γιαννάκης και τυλίγει τὸ κεφάλι της. Βάνει τὸ χέρι της στον κόρφο της και πιάνει ἀπόξω τὸ μαντύλι) Ἐτσι γυόκα μου ; (ξεκινάει με πολλή συγκίνηση).

‘Ο Σωτήρης. Ἐνοια σου μάνα.

Ἡ Ζαχαρούλα. Ὁ Θεὸς στὸ καλὸ (βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα κι ὄξω φυσομχνάει τὸ χιονόνερο).

Ὁ Σωτήρης ἔρχεται νὰ καθίσει κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἴδιαν ὥρα χωρὶς ἀφτὸς νὰ νιώσει τίποτις, ὁ Γιαννάκης ἀνταρδέεται λίγο ἐνῶ κάτι σὰ σύγγεγο ἀπλόνεται ἀπὸ τὴ σκεπὴ τοῦ χαμόσπιτου.

(Ἀζολουθεῖ)

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΗΥΣΗΣ

ΣΤΟΤ "ΝΟΥΜΑ,, ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

πουλιούνται τὰκόλουθα βιβλία πρὸς **ΜΙΑ** δραχμὴ τὸ

ἔξοδὸν ἀπὸ ὅσα εἶναι σημειωμένα μὲ ἄλλες τιμές

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ, «Ἡ Ματιά». — «Ἀγκάθια καὶ Τριβόλι» (δηγήματα). — ΧΑΡ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ, «Ὁ «Μέγ' Ἀλέξανδρος». — ΒΑΡΔΕΝΤΗ, «Δόξα καὶ Ζωή». — ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ, «Δάφνης καὶ Κλόη» τοῦ Λόγγου. μετάφρ., — «Τίμωνας ὁ Μισάνθρωπος» τοῦ Λουκιανοῦ (μετάφρ. λ. 50), — «Ὁ Προσκυνητὴς». — ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ, «Τὰ Τραγούδια τοῦ Ἀπρίλη» (δρ. 2). — Π. Σ. ΔΕΛΤΑ «Στοχασμοὶ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν μας» (λ. 50). — «Γιὰ τὴν Πατριδα — Ἡ καρδιά τῆς Βασιλοπούλας» (δρ. 3.50). — «Πραμῆθι δίχως ὄνομα» (δρ. 3.50). — «Τὸν καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου» (τόμοι 2, 2. 4.50). — ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. «Ἀπὸ τὸν Κόσμο τοῦ Σαλονιοῦ». — ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου». — ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΖΕΡΒΟΥ, «Χησιώτικα Τραγούδια». — Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ, «Τὰ Γεωργικά τοῦ Βεργίλιου» (λ. 50). — «Σακόνταλα» τοῦ Καλλιμάχα (δρ. 1). — ΙΔΑ, «Σαμοθράκη» δρ. 2). — Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗ, «Τὰ Τραγούδια τοῦ Στρατιώτη» (λ. 10). — ΑΝΤΩΝΗ Κ. ΑΕΚΟΠΟΥΛΟΥ, «Τὸ Βιολί». — ΑΛΕΞ. ΜΑΡΠΟΥΤΖΟΓΛΟΥ «De Profundis» τοῦ O. Wilde (δρ. 2). — ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ «Δηγ. τοῦ Δειλιν. 2» (δρ. 2). — «Οἱ νεκροὶ τῆς ζωῆς» (δρ. 2). — «Στὸ Ἄμπουρο» (δρ. 2). — ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ, «Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας» (Β' ἐκδοσις). — ΑΛΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ, «Ἀθρόπινος Μηχανισμός». — ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ, «Τὰ Παλιὰ καὶ τὰ Καινούργια». — ΖΗΣΙΜΟΥ ΣΙΔΕΡΗ, «Ὁ Λίας» τοῦ Σοφοκλή (μετάφρ.). — ΗΛΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ, «Πλουτάρχου: Περὶ Παίδων Ἀγωγῆς» (μετάφρ.). — ΓΙΑΝΝΗ ΣΤΕΦΑΝΗ, «Μπουμπούκια». — Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ (δράματα): «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι», — «Ὁ Ἄσωτος», — «Οἱ Ἀλυσιδεσ» (δρ. 2). — ΜΕΝΟΥ ΦΙΑΛΗΝΤΑ «Ἀπὸ τοῦς θρόλους τῶν Αἰώνων», — «Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Γλώσσας» (Α' ἐκδοσις) καὶ Β' ἐκδοσις, τόμοι 2 (δρ. 5). Ζ. ΦΙΤΙΑΝ. (δράματα): «Τὸ Ἐκθετο», — «Δίχως Ἀκρογιάλι», — «Χτισμένο στὸν Ἄμμο». — ΦΩΤΗ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗ, «Τὸ Γλωσσικὸ Ἔτημα». — «Στὴ «Φοιτητικὴ Συντροφιά» (λ. 50). — ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ, «Μελάχρα». —

Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, λ. 25 παραπάνου ὁ κάθε τόμος.

ΤΟΜΟΙ παρασμένοι τοῦ «ΝΟΥΜΑ» (ἔξοδὸν ἀπὸ τὸν πρῶτο πού δὲν ὑπάρχει κανένα του ἀντίτυπο) πουλιούνται δρ. 12,50 ὁ ἕνας γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 12.50 γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50. — Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συνδρομές (ἰ δρ. ἢν τρίμηνία). — Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂ δὲν προπλερώσει τὴν συνδρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. — Τὰ περυσμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΝΕΚΡΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια ἄρχισε νὰ σδύνει μιὰ ὠραία παράδοση τῆς νομικῆς σχολῆς μας, πού ἦρθε νὰ τὴν καταλύσει ὀριστικὰ ὁ νέος Πανεπιστημιακὸς νόμος. ἐννοοῦμε τὴν παράδοση νὰ εἶναι οἱ διδασκαλικοὶ διατριβῆς ἀπλὴ ἀντιγραφή (γινόμενη μάλιστα ἀπ' τὸν κλητῆρα τῆς σχολῆς ἢ τὸ τρυφερό του ἡμίσιον — ἔτσι εἶτανε στὴν ἐποχὴ μας) ἀπὸ κανένα ἐγχειρίδιο, τίς περσότερες φορὲς ἀπ' τίς παραδόσεις τοῦ Θεοφανόπουλου καὶ νὰ μὴν πιάνει οὔτε λιγάκι περσότερο ἀπὸ δεκάξη σελίδες πού ζητοῦσε ὁ ὀργανισμὸς ἔστω καὶ μὲ κίντυνο νὰ μὴν ἀποτελειώσῃ ἢ λέξη ἢ φράση πού ἄρχισε στὴν τελευταία σειρὰ τῆς σελίδας. Τὸν τελευταῖον καιρὸ φιλοτιμούντανε οἱ διδάχτορες νὰ κάνουν κάτι πρωτότυπο γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσουν στὴ σχολῆ — κι αὐτὸ τώρα τόκανε ὁ νέος νόμος ὑποχρεωτικὸ. Εἶπα τὴν παράδοση ἐκείνη ὠραία καὶ ἀληθινὰ λυποῦμαι γιὰ τὴν ἔλειψε, ἔτσι μάλιστα πού ἔλειψε. Ὁ ρωμὸς τελειόφοιτος καὶ κοντὰ σ' αὐτὸν οἱ Καθηγητὲς τοῦ ἐνοίωσαν πολὺ γρήγορα πὼς τὰ χρόνια πού περνάει στὸ Πανεπιστήμιον ὁ φοιτητὴς, — λογαριάζω τὸν καλὸ φοιτητὴ, πού δὲ χρωστάει τὸ δίπλωμά του σὲ φροντιστήριον, — ἔτσι ἔπως γίνεται στὸν τόπο μας ἢ διδασκαλία, μὲ τὸ τοῦ φτάνουν γιὰ νὰ μπεῖ μέσα